

4. vydání

Ve škole
Ducha
Svatého

Jacques Philippe

Ve škole
Ducha Svatého

Jacques Philippe

Ve škole
Ducha Svatého

KARMELITÁNSKÉ
NAKLADATELSTVÍ

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Philippe, Jacques, 1947-

[À l'école de l'Esprit Saint. Česky]

Ve škole Ducha svatého / Jacques Philippe ; z francouzského originálu

À l'école de l'Esprit Saint ... přeložili Tomáš Jelínek a Jiří Stejskal. –

Vydání čtvrté. – V Praze : Karmelitánské nakladatelství, 2023. – 77 stran. –

(Malý duchovní život ; svazek 48)

Vydalo Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s.r.o. –

Obsahuje bibliografické odkazy

ISBN 978-80-7566-472-3 (brožováno)

* 27-144.896 * 27-184 * 27-584.5 * 2-145.3 * 165.322 * 27-1/-9 * 27-29

* 27-23/-29 * 27 * (4) * (049) * (082.22)

– Duch svatý

– pneumatologie

– Bůh a člověk – křesťanské pojetí

– duchovní cesta – křesťanské pojetí

– Boží vůle

– duchovní poznání

– křesťanské učení

– duchovní literatura – Evropa – 16.-20. století

– křesťanská literatura – Evropa – 16.-20. století

– pojednání

– výňatky

27-5 - Liturgie. Křesťanské umění a symbolika. Duchovní život [5]

© Éditions des Béatitudes, Société des Œuvres Communautaires, 1995

Czech edition © KatMedia, s. r. o., Praha, 2023

ISBN 978-80-7566-472-3

Té, která nás vybízí:

*„Udělejte všechno, co vám řekne“
(Jan 2,5).*

ÚVOD

„Ježíši můj, jak se snadno lze posvětit – stačí drobet dobré vůle.

Vidí-li Ježíš v duši ten drobet dobré vůle, tak spěchá sdělit se duši a nic ho nemůže zadržet, ani chyby, ani pády – dočista nic. Ježíš pospíchá té duši na pomoc, a je-li duše věrná té Boží milosti, tak během velice krátké doby může duše dosáhnout nejvyšší svatosti, jaké zde na zemi tvor může dosáhnout. Bůh je velice štědrý a nikomu svou milost neodmítá – dává více, než o co my prosíme. Věrnost v plnění vnuknutí Ducha Svatého – to je ta nejkratší cesta.“¹

Tento krásný text známé polské sestry Faustyny² obsahuje jednoduché, hutné a neobyčejně důležité poselství všem, kdo touží po svatosti, tedy těm, kdo jednoduše chtějí co nejplněji odpovědět na Boží lásku.

Velkou otázkou a někdy i trápením těchto duší je, jak si na této cestě počínat.

Je možné, že také ty, milý čtenáři, patříš k lidem, kteří se touto otázkou nikdy příliš neznepokojovali. Tvé srdce třeba nikdy nepoznalo touhu milovat Boha ze všech sil. Pak tě prosím, modli se k Duchu Svatému,

1 Faustyna Kowalská, *Deníček. Boží milosrdenství v mé duši*, čl. 291, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2001.

2 Sestra Faustyna Kowalská se narodila 25. srpna 1905 a zemřela 5. října 1938. Blahořečena byla papežem Janem Pavlem II. dne 18. dubna 1993, tedy neděli po Velikonocích, svatořečena 30. dubna 2000. Ježíš povolal tuto polskou řeholnici, aby světu více přiblížila Boží milosrdenství, zvláště prostřednictvím obrazu milosrdného Krista, který dala namalovat.

aby do tebe tuto touhu vložil, pros ho dokonce, aby tě nikdy nenechal na pokoji! Pak budeš šťastný: „*Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni*“ (Mt 5,6).³

Pro ty, kteří takto touží po plnosti lásky, je každé naměřování, které pomáhá osvětlit a hlavně zkrátit cestu, neobyčejně cenné. Málokdo si to uvědomuje, ale umožnit svatým duším, aby se dále a rychleji posvěcovaly, je v mých očích stejně potřebné, jako umožnit hříšníkům, aby se obrátili: církev z toho má stejný užitek. Svět bude zachráněn modlitbou svatých.

Proto považujeme za velmi důležité, i když naše slova ne všichni pochopí, předat dnešním křesťanům to nejlepší z poselství světců, abychom jim tak pomohli rychleji kráčet k dokonalosti lásky.

Klíčovou otázkou na této cestě asi je, na co soustředit své úsilí. A to není vždy zřejmé, ani tím není vždy to, co si představujeme na začátku.

Sestra Faustyna nám v tomto úryvku i na jiných místech svého deníku na základě své zkušenosti radí: „*Věrnost v plnění vnuknutí Ducha Svatého – to je ta nejkratší cesta.*“ Tato rada opravdu zasluhuje pozornost. Sestra Faustyna nám tedy doporučuje, abychom nerozptylovali své úsilí v oblastech, kde by to mohlo být neplodné nebo jen málo přínosné, ale místo toho je soustředili na pozorné rozeznávání, přijímání a konání toho, co vnuká Duch Svátý. To se zdaleka nejvíc „vyplatí“.

Vysvětlíme proč a pokusíme se ukázat, co to znamená konkrétně.

3 Slovo spravedlnost nemá v Písmu jen ten význam, který mu dáváme dnes: je to postoj člověka, který miluje Boha a své bližní, a jeho vůle tak vchází v soulad s vůlí Boží; jinými slovy to, čemu říkáme svatost.

PRVNÍ ČÁST

SVATOST
JE DÍLEM
DUCHA

Obecně rozšířenou iluzí je představa, že posvěcování je dílem člověka: jde o to přesně si svou dokonalost naplá-
novat a tento plán s odvahou a trpělivostí postupně rea-
lizovat. A v tom je vše.

Bohužel (nebo naštěstí!) to tak není. Odvaha a trpě-
livost jsou bezpochyby zapotřebí. Ale svatost určitě ne-
ní uskutečněním životního plánu, který si stanovíme.
Důvodů k tomuto tvrzení je více, uvedeme dva hlavní:

1. Úkol je nad naše síly.
2. Naši osobní cestu zná jen Bůh.

1. ÚKOL JE NAD NAŠE SÍLY

Svatosti není možné dosáhnout vlastními silami. Celé Písmo nás učí, že svatost může být jen plodem Boží milosti. Ježíš nám říká: „*Beze mne nemůžete dělat nic*“ (Jan 15,5) a svatý Pavel: „*Vůli sice mám, ale dobro vykonat nedovedu*“ (Řím 7,18). Sami svatí to dosvědčují. Poslechněte si, co o posvěcování, tomto Božím plánu s námi, říká svatý Ludvík Grignon z Montfortu:

„Ó jak obdivuhodné dílo: prach proměněný ve světlo, nečistota v čistotu, hřích ve svatost, stvoření ve Stvořitele a člověk v Boha! Ó obdivuhodné dílo, opakují, ale dílo samo o sobě těžké a pouhé přirozenosti nemožné; jen Bůh je může svou milostí dovést k cíli, a to milostí hojnou a mimořádnou. Samo stvoření světa není takovým vele dílem jako toto.“⁴

Ať je naše úsilí jakékoli, sami sebe změnit nemůžeme. Jen Bůh si umí poradit s našimi chybami, s našimi omezeními v oblasti lásky, jen on dokáže dostatečně silně působit na naše srdce. Když si toho budeme vědomi, vyhneme se mnoha zbytečným bojům a zklamáním. Nemáme se snažit stát se svatými svými vlastními silami,⁵ ale najít způsob, jak jednat tak, aby nás svatými činil Bůh.

4 *Secret de Marie* (Mariino tajemství), začátek první části.

5 To samozřejmě neznamená, že nemáme vynakládat úsilí. Avšak aby naše úsilí nebylo neplodné, musí být správně zaměřeno: nemá to být snaha dosáhnout tímto úsilím dokonalosti, ale snaha o to, abychom se bez

Vyžaduje to mnoho pokory (musíme se vzdát pyšné touhy dostat se ze všeho vlastními silami, přijmout svou ubohost atd.), ale zároveň je to velmi povzbudivé.

Jsou-li totiž naše síly omezené, Boží síla a láska jsou naopak bez hranic. Máme spolehlivý prostředek, jak tuto lásku a sílu přivést na pomoc naší slabosti: stačí svou slabost pokojně přijmout a vložit všechnu důvěru a naději v Boha. Je to vlastně velmi prosté, ale na to, abychom to pochopili a hlavně dělali, potřebujeme, jako ostatně na všechny prosté věci, mnoho let.

Tajemství svatosti spočívá tedy v jistém smyslu v pochopení, že od Boha můžeme získat všechno, pokud víme, jak na něho zapůsobit. To je tajemství malé cesty svaté Terezie z Lisieux: Bůh má otcovské srdce a my od něho můžeme spolehlivě získat vše, co potřebujeme, umíme-li ho *vzít za srdce*.⁶

Domnívám se, že myšlenku, že od Boha lze získat vše, našla Terezie u svatého Jana od Kříže, který byl jejím téměř jediným učitelem. Ten v Duchovní písni píše:

odporu poddávali Bohu a co nejplněji se otevřeli jeho milosti, která nás posvěcuje.

- 6 Pochopit, co to znamená, nám může pomoci tento úryvek z jednoho Tereziina dopisu: „Ráda bych se pokusila dát vám na srozuměnou jednoduchým přirovnáním, jak Ježíš miluje i nedokonalé duše, které se na něho spolehnou. Předpokládám, že otec má dvě nezbedné a neposlušné děti. Když je přijde potrestat, vidí, že jedno se třese a se strachem od něho utíká, i když má v hloubi srdce pocit, že zaslouží potrestání. Jeho bratr se naopak vrhne otci do náručí a řekne, že lituje, že ho zarmoutil, ale že ho přece má rád a na důkaz toho, že už bude hodný. Když potom tento synek poprosí tatínka, aby ho potrestal polibkem, nevěřím, že by srdce šťastného otce mohlo odolat synovské důvěře, vždyť zná upřímnost a lásku svého dítěte. Přesto víme, že jeho syn nejednou znovu upadne do stejných chyb, ale otec je ochoten mu vždycky odpustit, jestliže ho jeho syn pokaždé chytne za srdce.“ (Dopis č. 258 v: *Dopisy Terezie z Lisieux*, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2002.)